

sig til en *Wendring*, som var bragt i Forflag af det af Landstinget i denne Sag i forrige Samling nedsatte Udvalg med Hensyn til Bestemmelsen om, hvorvidt den daværende § 100, nu § 101, under de i samme nævnte Omstændigheder skal komme til Anvendelse i det Tilfælde, at der af flere Krigsmænd i Forening er anvendt Magt osv.; men Regjeringen har derved overset, at Udvalgets da foreliggende Forflag tillige gik ud paa i Konsekvens af dets omtalte *Wendring* at udtage den nuværende § 101 af Rækken af de umiddelbart foran nævnte Paragrafer, idet *Wendring*sforlaget netop vilde træffe særlige Bestemmelser om paagjældende nævnte Paragrafs Anvendelse. Dette beror dog, som sagt, kun paa en Trykfeil, som den høitærede Krigsminister selv har gjort Udvalget opmærksom paa. — *Wendring*sforlaget under Nr. 17 til § 133 har derimod en noget større Betydning. Det høitærede *Thing* vil have set, at Bestemmelsen i § 133 gaar ud paa at fastsætte en endogfaa meget indgribende Undtagelse fra de foregaaende Regler i det samme Kapitel om personlig Vold mod Undermænd. Paragrafen tillader at anvende legemlig Magt imod en Undermand, naar dette bliver nødvendigt for under Fægtning eller under andre twinjende Omstændigheder at fremkalde uførtøvet Eydighed. Men ved Siden deraf er der nu i Paragrafen indflydt nogle Ord, som tillige give denne en helt anden Betydning. Ved Siden af, at det tillades at anvende legemlig Magt imod Undermænd, naar det bliver nødvendigt for Krigstugstens *Haandhævelse*, siges det nemlig, at det ogsaa skal være tilladt at anvende saadan Magt imod en Undermand for at afværge et voldeligt Angreb af ham. Nu kan der naturligvis heller ikke være nogen Tvivl om, at, hvor saaledes Vold anvendes af en Undermand, der maa den Befalende være berettiget til afværge et saadant Angreb ved legemlig Magt; men dette er kun en Anvendelse af den umiddelbare Nødværgeret, og det falder altsaa ganske udenfor hele Kapitlets øvrige Bestemmelser. Om

Nødværge er der handlet særligt i Lovforslaget, rigtignok dog kun ved en Henvisning til den almindelige borgerlige Straffelovbog. Det er, saavidt jeg erindrer, Lovforslagets § 48, der gjør dette, idet den aabner Rækken af de almindelige Bestemmelser for de militære Straffeloves Anvendelse med en Henvisning til de almindelige Bestemmelser om Betingelserne for Strafbarhed og om Straffes Udmaalning, saaledes som disse ere fremsatte i den borgerlige Straffelovgivning; dermed henviser den naturligvis ogsaa til dennes Lære om Nødværge. Udvalget mener derfor, at de nævnte Ord bør udgaa af § 133, hvor de ere aldeles paa urette Plads. At de ere dette, vil ogsaa fremgaa deraf, at, forsaavidt der er Spørgsmaal om Nødværge, da gjælder denne Ret ikke blot ved Forholdet mellem Undermænd og Overmænd, men Nødværge kan ogsaa være tilladeligt lige overfor Overmænd. Bestemmelsen i § 133 kan folgelig efter Udvalgets Skjøn slet ikke blive staaende, som den staar. — *Wendring*sforlaget under Nr. 18 til § 199 vil det høie *Thing* allerede være bekendt med, da det staar i en vis Forbindelse med det *Wendring*sforlag, der var stillet under Nr. 3 til Bestemmelserne i § 18 om Bøiestrafpen. Det høie *Thing* vil erindre, at jeg da tillod mig at udtale, at Udvalget var af den Mening, at simpel Arrest i Bøien vel burde blive staaende mellem de Straffemidler, der kunde anvendes uden Krigsretssdom, men at vi derimod nærede Betænkelse ved at optage streng Arrest i Bøien i Rækken af disse Straffemidler. Lovforslaget nævner jo i § 199 blot Arrest i Bøien, men der henvises derved naturligvis til den almindelige Del af Straffelovforslaget, hvoraf det fremgaar, at denne Straf har to Grader, simpel og streng Arrest i Bøien. Den høitærede Minister udtalte ligeledes allerede igaar, at han for sit Bedkommende ikke bifaldt denne saaledes til § 199 stillede *Wendring*, og at han, saavidt jeg forstod ham, maatte modsætte sig samme. Det høie *Thing* vil gjen-